

Hensynet til sikkerhed skal imidlertid afvejes i forhold til de begrænsninger, som balanceprincippet indebærer i forhold til realkreditinstitutternes udstedelse af obligationer. Forslaget indebærer derfor en mere fleksibel regulering af balanceprincippet bl.a. med henblik på at give realkreditinstitutterne mulighed for en mere smidig udstedelse af realkreditobligationer, uden at påføre institutterne væsentlige rente- eller likviditetsrisici.

En smidigere udstedelse af realkreditobligationer kan gøre det billigere for kunder at låne i et realkreditinstitut og er samtidig en forudsætning for at realkreditinstitutterne kan klare sig i konkurrencen på et mere internationaliseret marked.

Balanceprincippet indebærer, som ovenfor beskrevet, dels en regulering af de løbende forskelle mellem ind- og udbetalinger dels en regulering af renterisikoen. Denne to-strengede regulering af rente- og likviditetsrisikoen opretholdes. Reguleringen skal desuden fortsat gælde over hele udlånets løbetid.

Der skal skelnes mellem reguleringen af et betalingsunderskud henholdsvis overskud indenfor balanceprincippet, idet et betalingsunderskud medfører et finansieringsbehov for realkreditinstituttet, hvorimod et betalingsoverskud risikomæssigt kun er påvirket af placeringen af overskuddet.

Likviditetsoverskuddet skal derfor kun reguleres af renterisikoen fra placeringen af overskuddet, jf. § 49, 2, og af et krav om placering af overskuddet i sikre og likvide aktiver.

Der vil blive sat absolutte grænser for likviditetsunderskud. Grænserne som procent af den ansvarlige kapital vil blive fastsat i en bekendtgørelse og vil som udgangspunkt akkumuleret være på 25 pct. i år 0-3, 50 pct. i år 4-10 og 100 pct. i år 11 og frem.

Likviditetsgrænserne skal ikke gælde for likviditetsunderskud, der er modsvaret af likviditetsplaceringer underlagt placeringsregler.

Hvor der under den nugældende lovgivning kun tillades ubalancer indenfor året, er der med ovennævnte forslag åbnet for, at institutterne kan have ubalancer, der går udover året. Derfor skal grænserne for betalingsforskelle og renterisici indenfor balanceprincippet udmåles på basis af tilbagediskonterede fremtidige likviditetsstrømme, idet der lægges til grund, at en placerings- og/eller lånerente kan have en ikke ubetydelig indflydelse på den akkumulerede betalingsforskels fremtidige størrelse.

Under det nugældende balanceprincip skal institutterne overholde balanceprincippet på årsbasis. Opgørelseskravet strammes op, således at institutterne skal kunne opgøre og kontrollere balanceprincippets over-

holdelse på daglig basis. Finanstilsynet vil i bekendtgørelsesform fastlægge regler for, hvordan betalingerne skal indregnes ved likviditetsopgørelsen.

De poster, der er omfattet af balanceprincippet, vil som udgangspunkt være alle poster, der kan give anledning til ubalancer mellem pantebrevene og obligationerne.

Finanstilsynet skal under den nugældende lovgivning godkende de finansielle instrumenter, som realkreditinstitutterne kan anvende indenfor balanceprincippet. Dette er ikke fremover et krav. Betalingsstrømme og renterisici i forbindelse med realkreditinstitutternes anvendelse af finansielle instrumenter kan beregnes ved hjælp af finansielle modeller, således at afdækningen sker på porteføljeniveau og ikke enkeltlånsniveau.

Til § 49, stk. 1, nr. 2

Renterisikoen som procent af den ansvarlige kapital må i den nugældende lov maksimalt være 1 pct. I dag er det således, at renterisikoen beregnes som det tab, instituttet vil få, hvis alle renter stiger eller falder med et procentpoint. Der tages således ikke højde for, at der kan være en forskellig udvikling i forskellige renter, f.eks. kan den 1-årige rente udvikle sig anderledes end den 5-årige rente.

Den planlagte bekendtgørelse vil derfor indeholde den tilføjelse, at renterisikoen skal måles ved en renteændring på 1 procentpoint ved parallelle og ikke-parallelle renteskift. Endvidere skal der være en måling af renterisikoen ved en modsatrettet renteændring på 1 procentpoint i henholdsvis de korte og lange renter. I dag måles renterisiko kun ved en ændring i alle renter på 1 procentpoint. Da renter i forskellige valutaer kan udvikle sig forskelligt, kan der ved opgørelserne af renterisiko ifølge den planlagte bekendtgørelse ikke modregnes mellem renterisici i forskellige valutaer.

Til § 49, stk. 1, nr. 3

En forskel i indfrielsesvilkårene for udstedte realkreditobligationer og andre værdipapirer på den ene side og pantebreve og finansielle instrumenter på den anden side kan indebære en risiko for, at instituttet får tab.

Eksempelvis kan det give instituttet tab, hvis der ydes realkreditlån, som låntagerne kan indfri til kurs 100, samtidig med at disse finansieres ved udstedelse af realkreditobligationer uden en sådan indfrielsesmulighed (inkonverterbare obligationer).

Hvis instituttet tilbyder låntagere med rentetilpasningslån et loft for den maksimale rente, låntageren skal betale, uanset det faktiske renteniveau på refinan-